

ното Българско царство, въ велико Търново, въ врѣмената на Асѣневцытъ жевѣялъ боляринъ Тихомиръ, благороденъ плодъ на Българскытъ князове въ Влашко, и владѣялъ много мѣста въ Влашко и Българіѣ. Той былъ человекъ богатъ и уменъ, не былъ обидникъ и грабитель, но покровитель и защитникъ на своитѣ бѣдны съотечественници; при това той былъ голѣмъ гостолубецъ споредъ обычайтъ на Българитѣ и на Славенитѣ въобще.

Почтенныйтъ той боляринъ ималъ доволны приходы отъ своитѣ земны добрини, и кѣщата му всякога была отворена за всякого сыромаха и злочестника; който идвалъ до него за каквото и да е празенъ си не вращалъ. Освѣтъ това той ималъ неизмѣнныйтъ онзи обычай щото на всякой дванадесетый день, полагалъ дѣлгы трапезы въ широкытъ си дворове, сѣдалъ на столъ прѣдъ высокытъ врата на палатытъ си и канялъ при себе си на обѣдъ, не, подобнытъ нему болѣри, но